

PREJA VEČNOSTI
duhovnih zgodb in pravljic

2.
*knjiga iz tkanine slovanske duše
in duhovne modrosti sveta*

MIRA OMERZEL - MIRIT

**ZGODBA O BOLNEM DEKLETU,
KI JE ŽELELO POSTATI
ŠAMANKA – VEDUNJA**

*O duhovnih in energijskih procesih samozdravljenja, življenja,
umiranja in smrti ~ ZA TERAPEVTE, BOLNE IN UMIRAJOČE ~*

KNJIGO POSVEČAM MOJI BABICI -
ZDRAVILKI

Kazalo

~ 1 ~

Le zakaj ta bolezen? In zakaj prav jaz?

Kdo režira mojo dramo? • **str. 9**

~ 2 ~

Kako ravnati z boleznijo in modrost stare balijanke Mane • **str. 13**

~ 3 ~

Ozaveščanje vzrokov boleznin in težav v bitki s časom • **str. 18**

~ 4 ~

Bitke v sprejemanju sporočil boleznin in prebujanje resnične ljubezni • **str. 24**

~ 5 ~

Odvzemanje bolečine, razgrajevanje žalosti ter
premagovanje ovirajočega nadziranja • **str. 28**

~ 6 ~

Zdravljenje družinskih odnosov, nezrelega partnerstva,
rušilnih čustev in misli • **str. 33**

~ 7 ~

Ovirajoči strah pred smrtjo in milina onstranskega • **str. 37**

~ 8 ~

Družinske bitke in borba s tujo krvjo • **str. 43**

~ 9 ~

Spreminjanje in prebivanje v svetove onkraj ter
šamanski skok v neznano • **str. 46**

~ 10 ~

Odpuščanje, sprejemanje odgovornosti, izničevanje nadziranja
ter kriki osvobajanja telesa in duše • **str. 57**

~ 11 ~

Razbremenjujoči jok, magnet prestrašenosti in pomoč telesa • **str. 64**

~ 12 ~

Dvom, nemir, zaupanje in nezaupanje ter prepuščanje preizkušnjam • **str. 69**

~ 13 ~

Odpor do vsega, igranje žrtve, sveta jeza, iskanje moči,
odločilni trenutki in preseganje meja • **str. 79**

~ 14 ~

Izmikanje strahovom pred smrtjo in telesnim izničenjem
ter pričakovanje čudeža • **str. 84**

~ 15 ~

Pred smrtjo postanemo jasnovidni šamani, božanske sile
Stvarjenja v nas in obsmrtne izkušnje • **str. 91**

~ 16 ~

Poslušati zvok Stvarjenja in duše, doživljanje in preseganje vezi
s starši ter šamanski skok v neznano • **str. 98**

~ 17 ~

Neponovljiva pesem reke življenja in Stvarjenja,
neponovljiva pesem vsakega bitja • **str. 104**

~ 18 ~

Zvočno tkanje sozvenenja, vesoljni orkester kozmične ljubezni,
zasmrtja in Tišine ter eliksir nesmrtnosti • **str. 110**

~ 19 ~

Čudežni tok novega življenja v svetovih onkraj in posmrtna doživetja • **str. 118**

~ 20 ~

Izstopanje duše iz telesa ter vračanje iz zasmrtja
in priprava na onstransko • **str. 125**

~ 21 ~

Filozofija večnega krogotoka življenja in smrti • **str. 129**

~ 22 ~

O avtorici: Mira Omerzel - Mirit • **str. 137**

Doživljanje bolezni, obsmrtna izkušnje, zasmrtje in smrt prinašajo velike spremembe v človekovo življenje. Obdarjajo nas s čudeži, ki to sploh niso, ampak so le naravne danosti, ki prebujajo naše speče sposobnosti in globoko spreminjajo naše razumevanje sveta. Obsmrtno navdihuje in plemeniti vsakodnevno življenje. Nič nas ne more spremeniti bolj kot bližina težke bolezni ali smrti, občutki končnosti in brezmejnosti, zaznavanje onstranskega; svetov onkraj fizičnega. Svetov duše.

Krogotok življenja in smrti nas povezuje z brezčasjem in večnostjo, z neskončnostjo in brezmejnostjo. Vse to pa je prisotno tudi v zavesti trenutnosti. Trenutnost je odsev večnosti. Bolezen globoko osvešča storjene napake in stranpoti ter preganja iz dušnih kamric temo, skrito bolečino in nezadovoljstvo, še zlasti pa rušilno, ki je potisnjeno v nezavedno. Odpira nas svetlobi. Pripravlja nas za dragocene darove dušne svetlobe.

Zgodba o bolnem dekletu je zgodba o življenju in smrti, ljubezni in potrpljenju, težavnem sprejemanju novega in boleči zataknjenosti v staro, o spreminjanju in predajanju zakonitostim bivanja ter ugankam življenja. Je zgodba o strahu in obupu, ki uničujeta, zgodba o trenutnosti, ki želi biti ozaveščena; je pripoved o človekovi borbi z bolečino ter pripoved o zasmrtju. O razsežnostih po smrti; o čarobnih svetovih onkraj. Le kdo nas je preplašil, da se tako bojimo onstranskega? Hkrati pa je ta zgodba tudi pripoved o starših in otrocih, o medsebojnem razumevanju in nerazumevanju različnih poti, kar ima lahko izjemno podpirajoče ali pa uničujoče usodne posledice.

Otroci so običajno širše zavesti kot njihovi starši. V vseh časih in v vseh generacijah. Vedno je bilo tako. Vsak naslednji rod je duhovno širši. Tako poteka namreč duhovna evolucija na Zemlji. Vsaka naslednja generacija z duhovno modrostjo, ki jo prinaša s seboj, presega predhodne rodove in tudi svoje roditelje. A ti so prepričani, da to ni tako, zato pogosto ne zmorejo prisluhni uvidom in resnicam svojih otrok ter jim nenehno vsiljujejo svoje mnenje in okrnjena ožja zavedanja, prepričanja ter vzorce obnašanja. Prav to predstavlja veliko zagato časa, v katerem živimo. Presežene predstave so velika ovira tudi zdravljenju.

Podobno kot starši žal ravnajo tudi učitelji. Mlade generacije se v šolskih klopih utapljajo v nemoči, potisnjeni bolečini in obupanosti. Ob množici neživljenjskih podatkov težko sledijo svoji poti. To pa jih razjeda, peha v malodušje in nesrečnost ter na različne pogubne stranpoti in v samopozabo. Le redkokdo jih žal sliši! Starši in tudi zdravitelji, ki ne razvijejo dovolj širjav svoje zavesti, so vse bolj nemočni in mlademu rodu v stiskah ne zmorejo pomagati, kot bi bilo treba, saj je njihovo zavedanje življenjskih resnic preozko ali preskromno, miselna, čustvena in energijska podpora pa zaradi tega prešibka.

Vsako življenjsko obdobje zahteva, da kar se da zavestno in široko zavedajoče stopamo skozi življenje. Nekega dne pa dosežemo prebujajočo in poživljajočo kozmično-zemeljsko zavest. Zato sem se namenila napisati to zgodbo. Pripoved o bolnem dekletu, ki je hotela postati šamanka oz. zdravilka, starši pa je niso zmogli razumeti, zato jo je bolečina nesprejemanja pehala v še večjo nesrečo. Naj se zgodba zdi še tako nenavadna in malo verjetna, je vendarle resnična. Doživljajo jo mnogi. V svoji sporočilnosti pa je tudi mogočna. Življenje je vendar čudežno, polno nenavadnih presenečenj in obratov. Pripoved sega tudi v avtoričino malho lastnih izkušenj. Izkušenj zdravilke, duhovne učiteljice in opazovalke.

Le zakaj ta bolezen? In zakaj prav jaz? Kdo režira mojo dramo?

Nekoč je živel in iskala svojo pot **skozi labirint življenjskih preizkušenj deklica, ki je pred svojo bolečino in zaradi neljubeznivosti ljudi pobegnila vase. V svoj namišljeni svet.** Bila je rjavolasa in temnooka, vselej **neobičajnih zamisli in širokega duha.** Rada je **ustvarjala z rokami in gibi telesa.** Ples jo je nadvse radostil. A karkoli je hotela pokazati svojim bližnjim – vse je končalo **na grmadi posmeha in dvoma. Nihče je ni slišal!** Le kako bi jo sploh lahko, če pa so njene **misli zveneje tako neobičajno, tako široko, visoko in izven vseh pravil.** Njeno življenje se je odvijalo precej nenavadno. Želela je postati **zdravilka, no – šamanka!** Takšna oseba torej, ki bi **znala reševati probleme, življenjske uganke in zanke,** ki jih nastavlja vsak dan posebej; ki bi zmogla razvozlavati **utripanje vsakodnevnih vprašanj in iskanj.** Taka šamanka oziroma zdravilka je želela postati, ki bi znala pozdraviti sebe in pomagati tudi drugim.

Bolečino je nerazumljena deklica leta in leta globoko potiskala vase. V nezavedno. V svojo podzavest. Da ne bi bolelo! Vsaj tako je mislila. **Narobe! Potisnila je v podzavest vse tisto, kar ni mogla gledati, poslušati, prenašati ali sprejemati.** Poznala pa je prav dobro **privzgojene družinske vzorce odzivanja, skrivanja in potiskanja neljubih čustev in misli. Vzorce maskiranja, laganja in sprenevedanja.** Beli človek, otrok ali odrasel, je žal prvenstveno vzgojen tako, da poskuša za vsako ceno vzdrževati svojo **neresnično in lažno samopodobo in samopomembnost.** Sploh ne ve, da **ves čas laže in ne govori resnice.** Zakaj? Da bi bil **pohvaljen in sprejet.** Da bi morda dobil čokolado ali še kaj boljšega, da bi bil nagrajen ali da bi, ko odraste, dobil npr. dober položaj v službi ali skupnosti. Najprej se vse odvija v skupnosti otrok, kasneje pa dokaj podobno tudi v **tekmovalnem svetu odraslih.** Tako torej zato, da bi bil **opažen in ljubljen.** Oh, da, vsi sicer **govorijo o ljubezni, nihče pa ne ve natanko, kaj ljubezen sploh je,** od kod je in v čem je njen namen. Vsem pa je tako zelo **primanjkuje!** Ljudje je **ne znajo deliti, pa tudi sprejemati ne.** Povsod domuje **preračunljivost.**

Navidezna podoba o samem sebi, ki si jo ustvari vsak sam po svoji volji in predstavi in v kateri se megljeno odslíkava vsa bolečina in druge neprijetne duševne vsebine, je seveda daleč od resničnega. Daleč od bistva. Življenjske preizkušnje, še zlasti težke, pa nam vendarle počasi pomagajo postopoma snemati to masko. Vendar se ta proces lahko zares prične šele, ko se slabosti, ki jih nosimo v sebi, pričnemo zavedati. Šele tedaj, ko želimo vedeti, kaj tiči v nas in kaj v nas priteguje srečo ali žalost, bolezen ali zdravje.

Z zamaskirano in lažno samopodobo živi in deluje večina ljudi na Zemlji. Le malo ljudi se zaveda, da potiskanje bolečine ni dobro in da je lahko tudi nadvse pogubno. Ne vedo, da to potisnjeno ali prikrito – skrito najprej pred samimi seboj – onemogoča nemoteno pretakanje življenjske energije. Ko je »steklenica bolečine polna«, ko je v človeku že preveč potisnjenega trpljenja, telo klone zaradi energijskih blokad ali zastojev, ki so jih povzročila potisnjena rušilna čustva, kot so strah, žalost, jeza, zaskrbljenost, ljubosumje, zavist, zamerljivost, želja po moči ali biti prvi in najboljši, najopaznejši, biti naj naj v vseh pogledih ... Ne more več prenašati tovrstnega siromaštva. Duša postane prepolna gneva, obtožb, jeze, obupa in obsojanja. Zbolimo. Sami sebe smo uničili z lastnimi mislimi in občutki. Z lastnim početjem. Tako se je dogodilo tudi dekletu v tej zgodbi, mlademu dekletu – Janici, ki so jo zanimale skrivnosti in skrite resnice, a je morala najprej skozi težko bitko. Napolnila je komaj dobri dve desetletji in pol. Zbolela je za smrtonosno levkemijo, za redko in neozdravljivo obliko krvnega raka. Njena kri se je pričela spreminjati v vodo ... V tekočino brez nujnih esenc za življenje v fizičnem svetu.

Tudi življenjska energija, ki vsa bitja dela živa, se po letih bolečine in potiskanja v dekletu ni mogla več nemoteno pretakati po telesu, po energijskih poteh. Ni je bilo dovolj, da bi »nahranila« telesne organe, okostje, tekočine in vse dele telesa. Ko so ji zdravniki razodeli diagnozo – krvni rak, jo je prešinila intuitivna misel: »O, bližina smrti mi ponuja čudovita učenja in sporočila. Ne bojim se je. Prav gotovo bo moja dobra učiteljica.« In je smrtno napoved mirno sprejela. Ter z upanjem. Vsaj zdelo se je tako.

S temi mislimi je bila mladenka zagotovo dokaj izjemna. In duhovno že dovolj zrela za zdravljenje telesa s pomočjo duha in vseživljenjske energije. Toda – je ta misel res odražala njeno resnično zavedanje?

Iskrenost ali lažno prikrivanje? Je bilo dekle zares sposobno povsem premagati strah pred boleznijo in morebitno smrtjo ter smrt samo? Tu ni šlo za šivanje prstov nazaj na roko ali nogo. V tem so operacije uradne medicine zelo učinkovite in hitre. Za trajno ozdravitev je Janica potrebovala mnogo več: najprej pogumno ozaveščanje in osveščeno razgrajevanje tistega, kar ji je bolezen povzročilo. Potrebovala je novo rojstvo v istem telesu. V novem in zdravem telesu.

Seveda se skorajda vsak bolnik najprej vpraša, zakaj je moral prav on zboleti? Zakaj prav on tako trpi in čemu? Pri večini bolnikov je prisotno to vprašanje, a le redki so dovolj vztrajni, da bi v sebi izvrtali odgovor. A ta odgovor je v njih samih. Naša duša, kot pravimo, pozna vse odgovore. Ni ji mogoče lagati.

Tudi Janica ni mogla mimo tega večnega vprašanja. Zdravilka Mana, balijanka, vedunja ali vidovina, kot bi ji rekli po staroslovensko, ki ji je poskušala pomagati ponovno najti ravnovesje, ji je pojasnila: »Draga moja, imaš natanko to, kar v tem trenutku potrebuješ! Ali drugače: imaš, kar si si priklicala, kar si si pridelala. Zakaj? Ker si zgrešila pravo pot ljubeznivosti in odpuščanja; ker si svoje življenje živela napak, z napačnim odzivanjem, to je s preveliko mero rušilnih čustev in misli. No, verjetno se nisi zastrupila s kakšno hrano, kajne, čeprav je vsaka hrana hkrati tudi strup. Sicer pa vedi, da so rušilna čustva in misli najhujši strup. Razjedajo ti telo in dušo. Kar poglej se! Živela si z jezo, zamero in zahtevanjem ... Le tvoje ljubeznivosti do sebe in drugih je bilo premalo. Tvoja ljubezen žal še ni dovolj izklesana. Še ni celovita. Razumeš? Bolezen je sedaj tvoja najpomembnejša vodnica in učiteljica. Vodnica k novim spoznanjem in ravnanjem, ki te lahko odrešijo.«

»Ne vem, ne vem, če razumem,« je Janica kar nekako iztisnila skozi zobe.

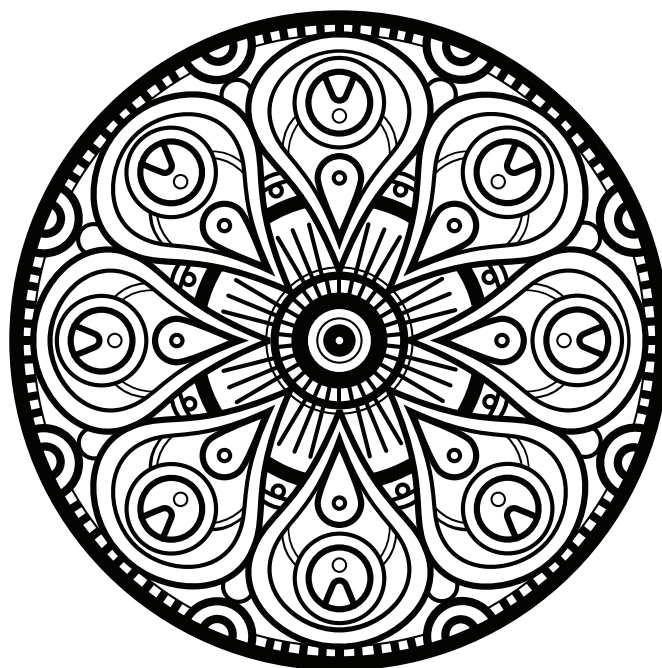
»Pa še boš dojela,« ji je odvrnila Mana.

»Sploh lahko ozdravim? Lahko pozdravim tako težko bolezen, kot je moj redek krvni rak?« Plašno in s strahom je vprašala bolna deklica svojo podpornico.

»Seveda,« ji je zatrdila Mana. »Vse je mogoče, če boš le dovolj pogumna in vztrajna. Če se boš poglobila v vzroke težav, v svojo bit, lahko napraviš, kar želiš! Tedaj lahko tudi razgradiš najtežjo bolezen. Ni neozdravljivih bolezni, le ljudje so tisti, ki se ne znajo pozdraviti. Ali ne dovolijo. Zakaj ne? Ker so odgovornost za

bolezen preprosto prenesli na druge; na zdravnike, na zdravilce, na svoje bližnje. A tako ne gre! Treba je sprejeti odgovornost za svoje življenje, pa tudi za svoje težave in bolezni. Ko dojameš, čemu se ti v življenju nekaj dogaja, zakaj si zbolela, česa je bilo preveč in česa premalo, se zdravljenje lahko prične. Prosim, tega nikdar ne pozabi,» je strogo in ljubeče hkrati pojasnila zdravilka Mana. »Je težko razumeti, zakaj ali s čim so se pričele težave?«

»Ja in ne. Od tebe je odvisno! Od širjav tvoje zavesti,« je odvrnila vidka Mana in ji pojasnila: »Če boš zmogla biti zares iskrena in resnicoljubna do sebe in drugih, če si boš vedno upala jasno in brez laganja gledati v vse situacije, odnose in dogajanja, bo ta obvezna inventura lahka. Bo kot igriva šola in šala. Kot zanimiva uganka. Če pa si boš še naprej zatiskala oči in si ne boš hotela priznati napak, vzrokov težav ne boš odkrila in tudi bolezni se ne boš znebila. Pa še to: veš, potrebovala boš veliko miru in moči za prepoznavanje vzrokov težav in za ozdravljajoče procese, ki se bodo odvijali v tebi, v tvojem telesu in tvoji duši. Zaupaj in ne obupuj! Ne dvomi, sicer boš v trenutku izničila ves svoj trud. Darove, ki bi jih lahko dosegla z zaupanjem, bodo zaradi tvojega nezaupanja angeli pospravili. Ne boš jih dobila.« Mana se je prisrčno zasmejala in se zazrla v globok tolmun dekličinih oči. Iskala je v njih Resnico in dovolj veliko mero duhovne zrelosti in pripravljenosti za boj.

Razbremenjujoči jok, magnet prestrašenosti in pomoč telesa

Duhovna učiteljica in zdravilka Mana je zato brezkompromisno nadaljevala s svojim opozarjanjem: »Vedi, če se zjočeš, se lahko razbremeniš, če pa se ne, ostaneš zazidana za zidovi nesrečnosti, za energijskimi blokadami, ki si jih v svojih mislih in čustvih ustvarila sama. In prav ti zidovi te energijsko hromijo in ti motijo harmonijo. Iz nevidne zasede te rušijo. V tvoje življenje priklicujejo namreč znova in znova podobno boleča in bolna izkustva. Svet deluje po zakonih sozvenenja! Enako z enakim. K sebi priteguješ, kar si in kar skrivaš v sebi! Prav tisto, česar nočeš in si ne želiš. Če si nesrečna, ti bo na voljo predvsem nesrečnost. Ljudje pa ti bodo kot v zrcalu na vsakem koraku kazali, kaj skrivaš v sebi. K sebi boš pritegnila nesrečne sodelavce ali podobno nesrečnega partnerja. Če si prestrašena, boš magnet za prestrašene ljudi. Svoboden in ljubezniv ter nezamerljiv človek pa bo priklical v svoje življenje ljudi, osvobojene spon rušilnih čustev in misli. In po vsej verjetnosti tudi zdrave. Premisli vendar, kaj počneš! In popravi, kar je treba! Kako želiš živeti? Prestrašeno, z obsojanji, zaskrbljeno ali srečno? To sicer ne pomeni, da ne govoriš resnice ali da ne poveš tistega, kar opaziš ali veš, ali kar misliš, da moraš povedati. Resnicoljubnost je potrebna. A vedi, da je iskrenost zelo težka. Velja za prvi duhovni zakon in najpomembnejše vodilo. Spremeni torej način bivanja in odzivanja, pa boš odgnala nesrečo od sebe! Me slišiš?« Zdravilka je z ljubeznivo ostrino poskušala vstopiti v dekletovo zavest. Znova in znova je ponavljala najpomembnejša vodila. Da bi ji vsa ta znanja le nekako prišla blizu; v njeno zavest, v dušo. Sedeli sta dolgo pod opojno dehtečo lipo na Maninem vrtu in se greli na toplem junijskem soncu. Telesa so mirovala, uma obeh pa sta delovala z vso paro. Misli so švigale sem in tja tako hitro, da se je zdelo, da bo v glavi razneslo žareče iskricke misli. Medtem se je že zmračilo.

»Za danes bo dovolj,« je pritajeno rekla Mana, da ne bi motila novih energij, ki so najavljale noč. Razšli sta se. Janica je spet prejela velik zalogaj

novega učenja. Darovana so ji bila **pomembna znanja in nepogrešljiva sporočila**. Nova orodja samourejanja. Za srečo, obilje in zdravje.

Kljub temu, da je Mana dekletu prigovarjala, da **naj vendar iz telesa osvobodi bolečino**, in čeprav je Janica v veliki meri razumela, da bi bilo to najbolje zanjo, **praktično tega ni bila sposobna napraviti**. Še ne! Še vedno ne. Potrebovala je čas za zorenje. **Privzgojeni vzorec nadziranja pa je bil še vedno močnejši**. Oh, kakšna škoda! **Bitka v njenih mišicah se je razplamtela**. Odvijala se je noč in dan brez prestanka, pravzaprav že več dni. **Komajda je še hodila, tako zelo jo je bolelo vse telo**. Kako ne bi, če pa bolečine **ni in ni zmogla opustiti in ji odpustiti**. V tej borbi in **zadrževanju se je le stopnjevala**. Oh, kako nespametno!

Ko je drugo jutro jasnovidka Mana obiskala Janico, ji je bolno dekle potožilo, da **nikakor ne more zaustaviti nemira v telesu**. Zdravilka jo je začudeno pogledala in rekla: »Kako, nemira telesa ne moreš ustaviti? Sedaj bi pa že morala vedeti, da **občutek nemira v telesu**, zaradi katerega ne moreš zaustaviti **gibanja rok in nog, nakazuje borbo med osvobajanjem čustev in misli ter tvojim potiskanjem teh vsebin nazaj v polje**. Vase. V **podzavest, v temo, v katero zavest in um ne moreta vstopiti**. In zato **ne moreta opraviti inventure!** Za nekatere je to naravnost grozljivo. Nemirno telo opozarja na boj. Na bitko med tvojo **močjo in nemočjo**. Med tistim, kar se **želi osvoboditi iz tvoje podzavesti, in tvojim vztrajnim miselnim nadziranjem vsega**. Nemirne roke in noge nakazujejo **globoke procese osvobajanja nezaželenih čustev in misli, ki povzročajo energijske zastoje**. Ti so nastali zaradi tvoje **zataknenosti v stare, prav nič prijazne vzorce ravnanja, nadziranja in nesprejemanja neljubih občutkov, misli in travm**. Tam slavi tema, Svetlobe pa ni. Vsakdo prej ko slej spozna **bitko med temo in Svetlobo v sebi, to je med vzroki bolečine in blagodejnim mirom**. In vedi, **zvok je na srečo močnejši od čustev in misli**. Prodornejši je. **Deluje kot ribiški trnek**. Lahko izvleče iz tebe, kar te muči. In izniči. **Kriči, dekle, in poj!** Naj iz tebe odidejo te pošasti, ki te vlečejo v temno brezno in ki so ti povzročile bolezen. **Telo tudi z nemirom sporoča človeku o dogajanjih v njem ter poskuša pomagati v procesu osvobajanja neljubih misli in občutkov**, kamor sodita tudi strah in žalost in ki se usedajo na vitalne dele telesa: **žalost na pljuča, strah na ledvice, jeza na jetra, pomanjkanje sočutja in ljubezni na srce in krvni obtok, pomanjkanje življenjske radosti na trebušno slinavko**. **Bolezen pripoveduje, da je steklenica polna in česa je polna!**«

»Kaj res, ne bi si mislila, da je tako,« je odvrnila zvedava bolnica.

»Pa je tako. Torej – če dobiš **občutek, da moraš premikati** noge, roke, vse telo, je to zelo dobro! Razumeš? **Nikakor jih ne poskušaj zaustaviti!** Ko se osvobajajoče gibanje razvije, ga tako ne boš mogla ustaviti. Zakaj ne? Ker ima takšno **razgrajevanje, ki se spontano vzpostavi, izjemno moč. In izjemne, osvobajajoče učinke.**«

»Da, res je. Čutim to.«

»Zaradi situacije in borbe, kjer pogosto ni videti rešitve, si lahko prislužimo različna obolenja in celo kakšno hudo ter težko ozdravljivo bolezen in celo smrt. **Sprosti se vendar! Pleši, gibaj se! Naj telo pomaga tvoji duši! In telesu. Poskakuj, kriči, joči, pleši, poj, teči ... Naboksaj vendar svojo blazino nesrečnosti** in se s tem otresi uničujoče žalosti ter jeze. Tudi jeze na starše, ki te ne znajo razumeti. Kar pride ven iz tega, bo vedno najboljše. Sprva se malce potrudi in se tudi prisili h gibanju, nato se **bo vse pričelo odvijati samo po sebi, spontano in tako, kot bo zate najbolj prav!** Daj, dovoli si!« Kar razvnela se je modra žena ob tej misli in še sama pričela potresati svoje telo.

In Janica je nato zavzeto znova poskusila kričati in skakati. Vse glasneje, vse močnejše. Brez nadziranja glasu. Vse bolje ji je šlo. Postajala je vse lažja. **Temne misli in čemerna čustva so kot vihar odtekala iz nje skupaj s solzami.** Zdelo se je, **kot bi nekdo odprl pipo.** Pa saj jo je odprla! Tako to gre. **Čudežno je zdravilo spontanega gibanja in spontanega zvoka za zdravljenje čutnih bremen duha, ki mu sledi tudi telo.** Ima res veliko zdravilno moč. Gore premika in prav čudežno ureja in zdravi.

Z bolnim dekletom je občasno kričala tudi terapevtka in glasbenica Mana, ki je sicer zelo rada pela. Njeni kriki so sedaj bolnici dodajali podpirajočo moč. Ko pa so zazveneli iz njenega grla že bolj **ubrani zvoki, se je moč urejanja in pretočnosti silovito povečala. S spontanimi in naravnimi zvoki iz svojega grla ter s prevajanjem življenjske energije je zdravilka vedunja opravljala mogočno kozmično, zvočno in energijsko kirurgijo: čudež brez primere, ki lahko sproži in ustvari, kar bolni, pa tudi drugi zdravilci, ne morejo. Tudi zdravniki ne! Spontani zvok je čudežno orodje. Neslišni kozmični zvok spremeni v slišnega. V kirurško orodje. Svet je vendar ena sama glasba; je simfonija najrazličnejših frekvenc! Ustvarjalno polje, kjer človek lahko oblikuje ali razgrajuje, karkoli želi. Čarobnica Mana je to prav dobro vedela in**

tudi odlično znala. A vendar je lahko **napravila le toliko, kolikor ji je bilo dovoljeno** oziroma kolikor zmore. **Le toliko, kolikor ji bolnik dopusti uporabljati** to znanje in njegove **skrite čare**.

Še enkrat je modra starka natančno poučila bolno dekle o tem **čudovitem samozdravljenju**. Janica pa jo je zopet presenetila, rekoč: »Saj res, pozabila sem, res ne vem, kako to, da sem mislila, da na ta način, ko kričim in jočem, **ustvarjam nova nemirna čustva**.« Joj, kaj bolno dekle sploh razume, o čem ji njena duhovna učiteljica in zdravilka govori? Morda pa je le ne razume, kot bi bilo treba. Bo morala še **večkrat slišati**. Pravijo, da moraš nekaj, še zlasti pa novo, **slišati vsaj dvajsetkrat, da polno dojameš in zaživiš** to novo. Mana se je zamislila. In se **v poltransu poglobila v trenutno stanje**. Za uvid, za spoznanje. Dolgo je sedela na vrtu in lovila sporočila z Neba. Iz svoje duše.

Učinkoviti procesi osvobajanja bolečih čustev in miselnih vzorcev, pa tudi procesi odrešujočega odpuščanja, ki odpirajo energijske poti in celovit pretok skozi vsa telesa, skozi fizično telo in nevidna avrična telesa, so vselej zelo siloviti. Na videz so lahko sicer včasih videti bolj kaotični kot bolezen sama. Vendar ima telo svojo urejajočo »pamet«. Svoje lastno vodstvo. Pospravljanje ovir in preurejanje zataknjenega ter vsega, kar je trenutno potrebno, se prične, ko je bitje za to zares pripravljeno. Najprej pa mora seveda razumeti, kako se odvijajo ti procesi. Brez razumevanja namreč ni dovolj širokega prepuščanja energijskim tokovom in procesom spreminjanja. Življenjska energija, znanje, ozaveščanje napak in ovir, pa tudi ustrezna kemija (zdravila), so le podporne palice temu veličastnemu samourejajočemu logosu in procesu samozdravljenja. Šele ko je energijsko telo dovolj močno, zavedanje dovolj široko, bitje pa dovolj osveščeno in vztrajno, se proces osvobajanja vzrokov bolezni lahko zares učinkovito prične in tudi dovrši. Sicer ni mogoče. Brez tega tudi različne podporne palice ne bodo dovolj učinkovite. Če vzroki težav niso odstranjeni, se bodo bolezenske klice selile drugam. Na druge organe, na druge telesne dele, na druga življenjska področja.

»Vedi, draga moja, da **te nihče ne more pozdraviti, le ti sama se lahko,**« je Mana vztrajno poučevala bolnico. »Kako? Najprej **sprejmi odgovornost za svoje stanje**, za bolezen, za trenutnost, ki jo živiš, za vse, kar že veš, pa tudi za tisto, kar še ne veš. Ne pričakuj, da bo zdravje enostavno prišlo od drugod. Od nekod zunaj. **Dovoli, da se nemoteno**

odvijejo vsi procesi, ki potekajo v tebi. Ne zaustavljaj jih! Nikdar ne pozabi tega,« jo je s strogim glasom opozorila Mana. Kako pomenljivo je bilo zdravilkino ime. **Mana namreč označuje Univerzalno ali Kozmično življenjsko energijo in moč. Brez nje ni življenja. Telo bi bilo mrtvo.**

